

Tà Áo Dài Hương Sắc Hoa Sakura

Contents

Tà Áo Dài Hương Sắc Hoa Sakura	1
1. Chương 1: Học Viện Yokohama Và Tiểu Mỹ Nhân	1
2. Chương 2: Bánh Mochi Ngon Tuyệt!	3
3. Chương 3: Chuyến Tham Quan Kyoto Ý Nghĩa	5
4. Chương 4: Tình Bạn Ấm Ấp	7
5. Chương 5: Cú Sốc Tình Thần	8
6. Chương 6: Nữ Anh Hùng	10
7. Chương 7: Cuộc Thi Trang Phục Truyền Thống Các Dân Tộc	12
8. Chương 8: Quay Về Miền Sông Nước Quê Hương	14
9. Chương 9: Thực Thi Kế Hoạch	14
10. Chương 10:	15
11. Chương 11: Lời Thề Ước Dưới Tán Hoa Anh Đào	17

Tà Áo Dài Hương Sắc Hoa Sakura

Giới thiệu

Nói về Lâm Ngọc Bảo Hà sau khi tốt nghiệp phổ thông, với bộ thiết kế thời trang xuất sắc, cô được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ao-dai-huong-sac-hoa-sakura>

1. Chương 1: Học Viện Yokohama Và Tiểu Mỹ Nhân

Đứng giữa sân bay Haneda, Bảo Hà cảm thấy bối rối trước không khí nhộn nhịp, tấp nập của nó. Cô loay hoay kéo hành lý ra khỏi sân bay, rồi đi thẳng bằng tàu điện đến thành phố Yokohama. Sau đó, cô lại bắt một chiếc xe buýt để đến tỉnh Kanagawa nơi có học viện Yokohama mà Bảo Hà sắp sửa nhập học. Trên đường đến học viện Yokohama cô thấy hai bên đường toàn là dương xỉ, những hàng dương xỉ chạy thẳng tắp như một tấm dải lụa màu xanh mềm mại, bao phủ cả vùng Kanagawa rộng lớn. Bảo Hà thầm nghĩ: “ sao

nơi này trồng toàn dương xỉ thế nhỉ?”. Cô cố gắng lục lại những kiến thức mình tìm hiểu qua sách báo, internet “ sở dĩ nơi đây trồng nhiều cây dương xỉ vì đơn giản, nó thích hợp với khí hậu của tỉnh Kanagawa. Do đó, nó còn là cây tượng trưng của tỉnh Kanagawa”. Mãi mê suy nghĩ, xe buýt đã dừng trước cổng học viện Yokohama từ khi nào, cô vội lục đục kéo hành lý xuống xe, nhưng nó đã bị mắc kẹt vào thứ gì đó, đang không biết xoay sở thế nào, một cậu trai mạnh khỏe đã đến giúp cô, khiến nguyên cái vali nặng trĩu trình trịch đồ và sách xuống xe. Cô cúi đầu cảm ơn cậu ấy. Cậu ấy cũng cúi đầu, rồi nhẹ nhàng bước lên xe, chiếc xe buýt tiếp tục lăn bánh. Từ lâu, cô đã nghe danh người Nhật lễ nghĩa, lịch sự, hiếu khách. Hôm nay, cô mới tận mắt diện kiến, đúng là khiến người khác phải ngước nhìn.

Trước mắt cô là học viện Yokohama, Bảo Hà nhìn ngôi trường thân yêu, với lối kiến trúc bề thế, vẻ đẹp truyền thống và hiện đại cùng hòa nguyên vào nhau tạo thành một Yokohama xinh đẹp. Học viện Yokohama đứng đó hiên ngang và tĩnh lặng. Cô ngước nhìn những tòa nhà cao ngất mà thấy mình nhỏ bé làm sao. Cô tự nhủ: “ nơi đây có chứa ước mơ của mình, nơi đây sẽ chấp cánh cho ước mơ của mình bay cao, hãy mạnh mẽ đối diện với nó”. Cô mím chặt môi từ từ bước từng bước qua cổng trường. 3q-cu-hanh-su-tu.png 3q-cu-hanh-su-tu.png Đến phòng hiệu trưởng, cô rụt rè gõ cửa, một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Mời vào!.

Cô nhẹ nhàng mở cửa và bước đến trước bàn vị hiệu trưởng. Ông hiệu trưởng già, tóc đã bạc đi rất nhiều, gỡ gọng kính lão ra nhìn Bảo Hà, rồi nở nụ cười thân thiện:

- Em là Lâm Ngọc Bảo Hà đến từ Việt Nam, du học theo diện nhận học bổng. Em theo học ngành thiết kế thời trang, phải không?

Bảo Hà lí nhí :- Vâng ạ!

Thầy hiệu trưởng tiếp tục nói:

- Học viện này là một trong những ngôi trường dẫn đầu trong lĩnh vực đào tạo các nhà thiết kế tài ba, uy tín nhất thế giới. Tôi đảm bảo, trong vòng hai năm em sẽ có sự thay đổi vượt bậc. Ngày mai, em có buổi học đầu tiên. Cho nên, em hãy về ký túc xá nghỉ ngơi và làm quen với nơi đây trước đã. Hẹn gặp lại em.

Sau khi nghe những lời động viên tinh thần của thầy hiệu trưởng, Bảo Hà cảm thấy tự tin và thoải mái hơn nhiều. Cô cúi chào thầy và nhẹ nhàng bước ra ngoài. 3q-cu-hanh-su-tu.png 3q-cu-hanh-su-tu.png 3q-cu-hanh-su-tu.png

Khu ký túc xá tọa lạc ở vùng phụ cận của trường học, rất yên tĩnh và thanh bình. Trường gồm ba ký túc xá cho học viên, hai ký túc xá giành cho nữ là Shigakusha và Nakamura. Một ký túc xá giành cho nam là Keigakusha. Bảo Hà được phân đến ở trong ký túc xá Nakamura. Cô mở cửa bước vào, trong phòng không có ai, được bày trí rất đẹp mắt, mang phong cách cổ điển xen lẫn hiện đại, giường gồm hai tầng, tầng trên đã thấy có đồ đạc. Bảo Hà nghĩ rằng đó là của cô bạn chung phòng. Cô đến bên chiếc giường nhỏ nhắn của mình, mở vali và sắp xếp quần áo. Đang loay hoay với mớ đồ linh tinh, bỗng nghe đâu đây giọng hát ôn nhu trầm ấm, giống như sự hòa hợp giữa tiếng hát của Đặng Lệ Quân và Dương Ngọc Ánh. Vừa suy nghĩ dứt câu, đã thấy mỹ nhân đứng ngay trước cửa phòng. Đó là một cô gái dễ thương, đôi mắt to tròn, đen lầy lầy, mái tóc dài buông xõa ôm đôi vai gầy gò cảm:3.jpg-58::3.jpg-58::3.jpg-58::.

Cô gái đang ngậm cây kẹo trong miệng cũng “ồ” ra khi thấy ánh mắt Bảo Hà nhìn mình xem xét tỉ mỉ như thế. Tiểu Ngôn gật đầu và nói:

- Chào bạn.

Bảo Hà đứng lên cũng gật đầu chào lại và giới thiệu:

- Mình tên Lâm Ngọc Bảo Hà, mình đến từ Việt Nam, học khoa thiết kế thời trang.

Một sự ngạc nhiên vừa thoáng qua khuôn mặt trắng trẻo của cô bạn chung phòng, cô hí hửng chạy đến bên Bảo Hà nắm tay:

- Thật trùng hợp, mình cũng học khoa thiết kế thời trang. Tên mình là Lưu Hiểu Ngôn, mình đến từ Trung Quốc. Hà cứ gọi mình là Ngôn Ngôn hay Tiểu Ngôn cũng được.

Hà nhẩm nhẩm “ Lưu Hiểu Ngôn... Lưu Hiểu Ngôn..” tên đẹp và mang đậm chất Hoa.

Tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng hai người cảm thấy thân thiết từ lâu. Tíu ta tíu tít suốt ngày. 3q-cu-hanh-su-tu.png 3q-cu-hanh-su-tu.png 3q-cu-hanh-su-tu.png Buổi tối trong ký túc xá, gió rào rú, mưa quất từng hạt vào ô cửa kính. Bảo Hà bước đến bên cửa sổ, phóng tầm mắt trông ra xa, cơn gió mạnh mẽ ấy lướt qua tới đâu, cỏ cây nơi đó liền rạp người cung kính. Đêm đầu tiên trên mảnh đất xa lạ này, không người thân, Bảo Hà cảm thấy bất an. Cơn gió lùa qua khe cửa thổi vào mặt cô lạnh buốt. Cơn gió bò trên mái nhà, thè chiếc lưỡi dài qua kẽ hở tạo thành những tiếng “ rít.. rít” rợn người. Cô xoa hai bàn tay vào nhau cho ấm, rồi đến bên giường, nhìn cô bạn đang chăm chú làm gì đó ở tầng trên:

- Tiểu Ngôn này, sao hôm nay mưa lớn thế ?

Tiểu Ngôn vừa chuẩn bị tập vở cho ngày mai vừa trả lời:

- Hà không biết à? Vào tháng chín, thời tiết ở Nhật nhiều bão lắm, khi ra đường nhớ đem theo ô nhé. Nhưng chắc mấy ngày sau không còn mưa nữa đâu vì sắp sửa sang tháng mười rồi.

Bảo Hà mở laptop ngồi dựa vào thành giường lướt web, không màng đến những cơn gió gào thét ngoài kia. Không khí đang yên ắng, cô bạn tầng trên bỗng nhiên nhảy xuống cái “ bộp”, ngồi cạnh Bảo Hà hào hứng:

- Hà có biết gì không?

Bảo Hà ngây ngốc:

- Biết gì cơ?

Tiểu Ngôn vụt cái biến thành một hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp:

- Người Nhật coi trăng trong tháng này là đẹp nhất , tròn nhất trong năm đó. Vào buổi tối thì họ thường ngồi quây quần bên nhau cùng ăn bánh dày, cùng ngắm trăng, và còn uống rượu nho nữa.... Giống như Tết Trung Thu ở Việt Nam và Trung Quốc vậy.

Bảo Hà cảm thấy hứng thú với những thông tin Tiểu Ngôn chia sẻ:

- Vậy mình cũng ngắm trăng, cũng ăn bánh dày như họ đi.

Tiểu Ngôn chạy đến bên ô cửa sổ, nhún vai, chỉ ra ngoài khoảng không tối đen:

- Mưa thế này, sao mà thấy được trăng chứ.

Vài giây sau, Tiểu Ngôn hí hửng đến bên Bảo Hà:

- Nhưng Hà yên tâm, không thể ngày nào cũng mưa được, mai học xong chúng ta đi mua bánh dày để đó, đến khi nào có trăng sẽ cùng ngắm.

Bảo Hà rất tán thành ý tưởng này, bèn gật đầu đồng ý.

2. Chương 2: Bánh Mochi Ngon Tuyệt!

Trời vừa tờ mờ sáng, hai cô đã thức dậy, chuẩn bị sách vở, cùng nhau lên giảng đường. Khoảnh khắc tiếng chuông báo giờ vào học ngân lên, cũng là lúc Hà cảm thấy hồi hộp nhất, trống ngực đập mạnh từng hồi dữ dội. Người Nhật rất chú trọng giờ giấc cho nên tiếng chuông vừa dứt, cô Akako đã bước vào lớp, cả phòng đứng lên cúi chào, cô Akako cũng dịu dàng cúi nhẹ đầu chào lại các em sinh viên.

Hôm nay, cô chọn in hình một chiếc váy màu đỏ đậm thắm, dài tới đầu gối, bó sát hai chân thon và trắng nõn. Cô Akako có một cách dạy học rất đặc biệt. Cô sẽ giao ôi nhóm một chủ đề, mỗi nhóm tự mình tìm hiểu những vấn đề xoay quanh chủ đề đó, sau đó cùng nhau thảo luận, nếu có gì không hiểu, đặt câu hỏi, cô sẽ trả lời ngay trên lớp. Cô Akako nói rằng: “ có như vậy các em mới phát huy được khả năng cũng như sự sáng

tạo của mình”. Hôm nay, cô chỉ bàn giao chủ đề cho từng nhóm và mỗi người hãy tự chọn ình một nhóm để học tập, một nhóm có từ ba đến năm em không được quá năm, vì nhiều quá, hiệu quả học sẽ không cao.

Cô cúi chào và cho lớp nghỉ. Hà và Tiểu Ngôn cũng vội vã tìm người cho đội của mình. Thật trùng hợp, hai cô vừa quay ra sau bắt gặp hai cặp mắt cũng đang nhìn mình như có ý....

Tiểu Ngôn nhanh nhẩu:

- Hai bạn có muốn cùng bọn mình lập nhóm không?:33.jpg:

Anh chàng da trắng, tóc vàng hoe mỉm cười:

- Thế thì còn gì tốt bằng. :77.jpg:

Để hiểu thêm về hai người bạn mới quen, Hà đề nghị:

- Bốn chúng ta đi uống gì đó nhé?

Cả đám cùng gật đầu đồng ý.

Akira đưa mọi người đến một quán ăn bình dị, nhưng không kém phần tao nhã trong lòng thành phố Yokohama. Quán trang trí theo phong cách truyền thống Nhật Bản. Món ăn chủ đạo ở đây là trà sữa và bánh mochi. Lần đầu tiên Hà được uống trà sữa ngon đến thế, lần đầu tiên Hà được thưởng thức món bánh mochi tuyệt vời đến thế. Hà ngồi ăn ngấu nghiến “ ôi bánh mochi hương so-co-la, :p ôi mochi hương trà xanh, ôi mochi hương anh đào :p.... Cái nào cũng tuyệt vời ông mặt trời :p”.

Người Nhật ăn uống rất từ tốn, nhã nhặn, giống như phong cách uống trà đạo, cho nên khi thấy thái độ ăn “ bạo dạn” của Hà, Akira cảm thấy khó chịu vô cùng:

- Phong cách ăn uống của người Việt là như thế sao? Khi ăn buffet chắc “ náo nhiệt” lắm nhỉ?

Đang ăn ngon lành, nghe câu nói của Akira vừa thốt lên, Hà phun toàn bộ “tinh túy” trong miệng mình vào cả khuôn mặt điển trai, cùng chiếc áo trắng tinh của Akira, rồi ho sặc sụa. Tiểu Ngôn hoảng hốt:

- Bạn sao rồi, nè uống đi..từ từ thôi. Vừa nâng cốc nước cho bạn, Tiểu Ngôn vừa vỗ lưng như cho em bé uống sữa.

Akira nhăn mặt, nghiến răng :12.jpg-89:, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Ryan chỉ còn biết há hốc mồm, ngồi ôm bụng cười khanh khách.

Hà cảm thấy bị xúc phạm “tại sao hắn có thể nói ra những lời lẽ xem thường người khác đến thế :10.jpg:”..... Hà rơm rớm nước mắt, đứng lên từ giã hai bạn rồi về trước, không quên nói thầm vào tai Tiểu Ngôn: “ nhớ khi về mua ình mấy cái bánh mochi nữa nhé :53.jpg:”.

Tiểu Ngôn lắc đầu, cười khổ: “ mình cứ tưởng là từ nay không thèm ăn bánh mochi nữa chứ :35.jpg:”.Hà bước từng bước trên vỉa hè, dòng người qua lại tấp nập. Ở đây, con người ít sử dụng xe máy, phương tiện đi lại chủ yếu là xe đạp, xe buýt hay tàu điện, những nhà khá giả, giàu có hơn thì đi ô tô. Nhìn những chiếc xe ô tô chạy bon bon trên làn đường quy định của mình, dù có bị áp tắc giao thông, Hà thầm cảm thán trong lòng: “ ý thức người Nhật thật tốt”, nhưng sau đó nhớ lại câu nói chế giễu của Akira, cô thấy tức giận vô cùng. “ Người Việt Nam có câu “trời đánh cũng tránh bữa ăn”, hắn có cần “ dạy dỗ” ta ngay trên bàn ăn thế không, ăn chưa no nữa”. Cô xoa xoa cái bụng còn kêu “ ọt...ọt...:36.jpg:”. 3q-cu-hanh-song-ngu.png 3q-cu-hanh-song-ngu.png 3q-cu-hanh-song-ngu.png Hà đang nằm trên giường đọc sách thì cô bạn Tiểu Ngôn về. Tiểu Ngôn quơ quơ bịch bánh mochi màu sắc sặc sỡ trước mặt Hà : “ mochi về rồi đây”. Hà vội bỏ cuốn sách, tóm ngay bọc bánh vào lòng hí hửng:

- Cảm ơn Tiểu Ngôn nhé!

Tiểu Ngôn cười nói:

- Mình cũng có mua bánh dày, tối này chúng ta cùng đi ngắm trăng. Bánh dày này ngon lắm đó, Akira đích thân dẫn mình đến tiệm bánh dày nổi tiếng nhất ở đây. Nhóm mình có một “thổ địa” cũng tốt nhỉ.

Hà tức tối:

- Minh thì thấy thật tồi tệ. Tiểu Ngôn xem thái độ khinh thường ra mặt của hắn khi sáng có quá đáng không chứ.

Tiểu Ngôn giải thích:

- Àyza, thật ra Akira rất nhiệt tình và tốt bụng, nhưng có điều Hà không biết là cậu ta từ nhỏ đã được cha mẹ dạy dỗ vô cùng nghiêm khắc, đến nỗi trước khi ăn, anh ấy cũng thường nói “itadakimasu”, có nghĩa là “xin mời”.

Hà há hóc:

- Ăn cơm mà cũng nguyên tắc thế à? Nhưng nói “itadakimasu” để làm gì?

Ngôn tiếp tục thao thao bất tuyệt:

- Nó nhấn mạnh sự cảm ơn đến người đã cất công chuẩn bị bữa ăn. Khi ăn xong họ lại cảm ơn một lần nữa “gochiso sama deshita” có nghĩa là “cảm ơn vì bữa ăn ngon”.

Hà ôm đầu:

- Sao mà rắc rối thế?

Tiểu Ngôn thắc mắc:

- Vậy trước khi qua đây, Hà không tìm hiểu phong tục, tập quán của người Nhật sao?

Hà lè lưỡi, ngại ngần trả lời:

- Mình chỉ xem sơ sơ, không nghiên cứu sâu như bạn.

Tiểu Ngôn nhảy lên tầng trên, lục lọi gì đó, phút chốc bay xuống:

- Cho Hà nè, rảnh rồi thì đọc đi.

Hà cầm cuốn sách trên tay “ Văn hóa Nhật Bản”, toàn bộ được viết bằng tiếng Nhật nên Hà có thể đọc được. 3q-cu-hanh-song-ngu.png 3q-cu-hanh-song-ngu.png 3q-cu-hanh-song-ngu.png Đúng là một buổi tối trăng thanh gió mát, không mây đen, không mưa to như đêm qua, Hà và Tiểu Ngôn ngồi trên thảm cỏ phía sau ký túc xá. Lúc này, không gian thật yên tĩnh, gió thổi nhẹ nhàng làm tâm hồn con người cảm thấy thư thái, thoải mái. Trăng đã lên cao, ánh trăng tròn vành vạnh, sáng lung linh, Hà ngược nhìn luôn miệng tấm tắc khen ngợi. Từ xa, bóng hai người dần ông đang tiến lại gần. Hà nhận ra anh chàng điển trai người Anh tên Ryan và ông bạn người Nhật khó khăn Akira. Hà nhìn mặt:

- Tiểu Ngôn mời hai người họ nữa à?

Tiểu Ngôn vừa vẫy tay vừa trả lời:

- Ừm, sáng nay mình mua bánh dày, họ mua rượu nho, cả đám hẹn cùng ngắm trăng.

Bốn người ngồi trên thảm cỏ ăn bánh dày, uống rượu nho, trò chuyện rôm rã. Hà cảm thấy ám lực nặng nề khi đối diện với Akira. Chốc chốc, Hà liếc nhìn Akira ánh mắt như muốn nói : “ Hãy xin lỗi mình chuyện lúc sáng đi, xin lỗi đi... :confused:”. Nhưng đối lại vẫn là ánh mắt ấy, hờ hững, cứ ngỡ mình vô tội.

3. Chương 3: Chuyến Tham Quan Kyoto Ý Nghĩa

Ngày qua ngày, ngoài việc sáng lên giảng đường, chiều cầm đầu vào học, Hà còn dành thời gian tìm tư liệu cho chủ đề “mùa thu Nhật Bản” mà cô Akako giao cho nhóm. Không biết từ lúc nào, Akira biến thành người dẫn dắt cả bọn. Akira phân công cô bạn lạnh lợi, nhí nhảnh Tiểu Ngôn tìm hiểu thời trang người Nhật ưa chuộng trong tháng mười. Anh chàng điển trai, dễ thương Ryan phụ trách bên mảng phác họa những mẫu trang phục đặc biệt mà Tiểu Ngôn gửi qua. Dường như không tin tưởng năng lực của Bảo Hà, Akira chỉ giao cho cô làm nhiệm vụ thư ký cho anh. Cô sẽ cùng anh đi đến Kyoto tìm cảm nhận “Mùa thu Nhật Bản” tại đây.

Cô cảm thấy bất mãn, ai cũng có phần việc riêng của mình, sao cô lại phải te te theo Akira mà chỉ được làm thư ký, cô nhớ, hôm hực suốt ngày với Tiểu Ngôn :19.jpg-29: :19.jpg-29: :19.jpg-29:.. Bảo Hà trách Akira không công bằng, Bảo Hà nghĩ Akira có cảm tình với Tiểu Ngôn, Akira thành kiến người Việt. Tiểu Ngôn thở dài :9.jpg:, nói là Bảo Hà có phước mà không biết hưởng, Kyoto là một trong những nơi đẹp nhất ở Nhật Bản, người ta thường nói : “Muốn hiểu nước Nhật hiện đại, hãy đến Tokyo. Để hiểu về Nhật truyền thống phải tìm về Kyoto”. Bảo Hà biết Kyoto rất đẹp, cô từng ao ước được một lần đặt chân đến đó, nhưng đi với Akira cô không thích. Tính tình hai người quá khác nhau, khó lòng mà hòa hợp.

Sáng thứ bảy, cái ngày mà ai cũng cuộn tròn trong chăn, vui đầu vào những giấc ngủ ngon lành, thì Bảo Hà phải khấn gói lên đường đi Kyoto cùng Akira. Cô có thói quen vào sáng thứ bảy thường hay ngủ nướng, hôm nay cũng thế. Akira hẹn cô sáu giờ rưỡi trước cổng ký túc xá. Nhưng mãi mê ngủ, cô quên cả giờ giấc, bỗng điện thoại vang lên, Akira gọi, cô hấp ta hấp tấp thức dậy, thay quần áo, vớ vội cái cặp, bay như tên bắn xuống lầu. Bảo Hà trễ nữa tiếng, sắc mặt Akira vô cùng khó coi: :30.jpg::30.jpg::30.jpg:

- Cô có biết thời gian là vàng bạc không hả? Suốt ngày ngủ ngủ thì làm được tích sự gì chứ?

Bảo Hà tuy mặt đỏ bừng bừng nhưng mình trễ hẹn trước, không thể nói gì, đành ngậm ngùi nghe những lời trách mắng của Akira. :44.jpg:

Cuối cùng, hai người cũng đặt chân đến mảnh đất Kyoto xinh đẹp, cổ kính.

Nơi đây không có những tòa nhà chọc trời, những công trình hiện đại như ở Tokyo hay Yokohama. Bù lại, nơi đây được thiên nhiên ban tặng vẻ đẹp dịu dàng, thanh khiết và thoát tục. Akira nói với cô, ở Nhật Bản có hai mùa đẹp nhất là mùa hoa anh đào nở và mùa lá đỏ, vào mùa lá đỏ đến Kyoto là thích hợp nhất. Anh nói, nhóm mình thật may mắn khi được cô giao cho chủ đề này, anh cảm thấy rất thích thú. Akira còn nhấn mạnh là, mong cô đừng làm “hư bột hư đường”. Cô tự nhủ trong lòng: “Để người khác không xem thường mình, trước hết tự mình không được xem thường mình. Đúng vậy, phải làm cho hẳn biết sự lợi hại của ta”, để trả thù anh, cô sẽ cố gắng học :31.jpg:. Bài luận văn tốt nghiệp của cô sẽ là một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, cho cả thế giới phải ngước nhìn.:17.jpg-44:

Akira đưa cô đến ngôi chùa Kyzomizu tọa lạc trên vùng đồi rộng lớn và nổi tiếng. Đặc điểm kiến trúc nổi bật của ngôi chùa là nó được đỡ bởi hàng trăm cột gỗ chống vào sườn đồi tạo cảm giác như đang lơ lửng trên không trung. Vào mùa thu, nơi đây như được khoác tấm áo dệt bởi những cây phong lá đỏ, lá vàng mọc khắp nơi. Những chiếc lá rơi rụng đầy cả sân chùa, tạo nên một màu sắc vô cùng rực rỡ. Hà và Akira đứng trên đỉnh đồi nhìn xuống thung lũng và sườn núi phía bên kia, choáng ngợp trước vẻ đẹp lung linh huyền ảo của Kyoto. Akira lấy máy ảnh ra bấm lia lịa, Bảo Hà cũng muốn chụp hình để đăng facebook khoe bạn bè:

- Akira, chụp giúp mình một tấm chỗ này nhé.:1.jpg:

Akira hồ hững, không để ý lời Hà vừa nói, Hà đã tạo dáng xong, nhưng không thấy Akira lia máy ảnh qua mình, cô cảm thấy mình bị “ troll” một vô đầu đốn :confused::confused::confused:. Akira nghiêm khắc nói:

- Chúng ta đến đây là để làm việc, thu thập thông tin chứ không phải đi du lịch. Ok!

Bảo Hà sực nhớ ra nhiệm vụ chính của mình đến đây, lè lưỡi, ngại ngùng :18.jpg-81:.

Cô mở cuốn sổ tay ra, ghi ghi chép chép, còn Akira thì cứ vun máy ảnh ra mà chụp như một nhà nhiếp ảnh thực thụ.

Sau đó, Akira dẫn Bảo Hà đến Kinkakuji hay còn gọi là chùa Lộc Uyển (Kim Các Tự). Nhìn ngôi chùa hiện hòa soi bóng xuống mặt nước màu ngọc bích của hồ Kính Trì thật là lung linh huyền ảo, ngỡ như một bức tranh thủy mặc kỳ bí liêu trai. Bảo Hà đang đắm chìm trong vẻ đẹp ngất ngây say lòng người của Kim Các Tự, bỗng Akira lên tiếng:

- Có muốn chụp một tấm ở đây không?

Bảo Hà ngỡ ngàng như không tin vào tai mình :15.jpg-89:. Akira nhìn cô cười nói:

- Từ nhỏ, cha mẹ tôi dạy “ đã không làm thì thôi nhưng đã làm thì phải làm hết mình”. Ngoài ra, người Nhật chúng tôi luôn có một phương châm “ chơi ra chơi mà làm ra làm”. Khi chơi thì có thể rất vui vẻ thoải mái nhưng khi làm việc thì cực kì kỷ luật và nghiêm túc.

Nghe những giải bày, tâm sự của Akira, Bảo Hà một phần nào hình dung được cách dạy những đứa trẻ của người Nhật rất khắt khe và nghiêm túc thế nào.

Trong trường mầm non Nhật Bản, bọn trẻ tự xách túi mà không cần sự trợ giúp của bố mẹ, chính điều đó đã dạy chúng tính cách tự lập. Còn những đứa trẻ ở Việt Nam, dù đã lên lớp một, lớp hai nhưng cơm vẫn đút từng thìa. Cha mẹ đưa con đến trường đều phải xách đồ hộ con, chính điều này đã vô tình gieo vào trong tiềm thức của trẻ tính ỷ lại, nhờ vả vào người khác. Nhật Bản luôn dạy cho học sinh của họ : “Đất nước chúng ta nghèo tài nguyên khoáng sản, không được thiên nhiên ưu ái, cho nên tự bản thân chúng ta là tài nguyên của đất nước...”. Cả thế giới đã khâm phục người Nhật, một đất nước chịu đựng nhiều thiên tai, sóng thần, nhưng vẫn mạnh mẽ kiên cường vươn lên đứng thứ ba những cường quốc trên thế giới. Còn người Việt thì nói rằng : “Đất nước chúng ta rừng vàng, biển bạc, được thiên nhiên ưu ái...” thế nhưng, ta cứ lệt đệt theo sau những nước khác.

Cho nên, chúng ta cần nhìn nhận cái khuyết của mình, học hỏi cái ưu của người khác, không thể lúc nào cũng tự tôn hay tự ti được. 3q-cu-hanh-kim-nguu.png 3q-cu-hanh-kim-nguu.png 3q-cu-hanh-kim-nguu.png Thời gian không còn sớm, Bảo Hà và Akira vội vã quay về Kanagawa để tổng hợp lại những thông tin, cảm nhận của bản thân trong một chuyến tham quan “Mùa thu Nhật Bản” sống động . Bảo Hà quyến luyến Kyoto, cô sẽ đến đây nhiều lần hơn nữa, để còn đắm chìm trong làn nắng ấm, phơi mình dưới những gốc cây phong mát rượi.

4. Chương 4: Tình Bạn Ấm Áp

Chủ nhật, cả nhóm cùng hợp lại làm chuyên đề. Ngoài mong đợi, Tiểu Ngôn và Ryan làm xong phần việc của mình một cách tròn trịa. Bảo Hà khâm phục tài năng của hai bạn ấy, nhưng Bảo Hà quyết không tự ti, ai cũng có tài năng, chỉ là tài năng chưa có thời cơ để bộc lộ. Thành quả của Hà và Akira cũng được đem ra. Những tấm ảnh với sắc đỏ lá phong đập vào mắt Ryan và Tiểu Ngôn trước tiên, Tiểu Ngôn xuýt xoa:

- Đẹp quá. Cô bạn cứ tròn xoe hai mắt mà nhìn y như vừa khám phá con đường đến xứ sở thần tiên.

Còn anh chàng Ryan luôn miệng:

- Good... Good...!

Bảo Hà cặm cụi lật từng trang giấy ghi chép của mình ra nghiên cứu, tìm kiếm ý tưởng. Bỗng Ryan và Tiểu Ngôn cùng đưa mắt về phía Bảo Hà. Bảo Hà chớp chớp:

- Gì cơ?

Tiểu Ngôn quơ quơ hai tấm ảnh có hình Bảo Hà cực kì dễ thương. Bảo Hà với lấy, trố mắt ra nhìn kinh ngạc:

- Oh, một tấm ở Kim Cúc tự và một tấm ở trên ngọn đồi.

Bảo Hà nhìn Akira ngẫm thầm “ hần ta khoái chụp lên nhĩ”;););)

Vài tiếng sau, buổi họp nhóm kết thúc trong hoàn hảo, mọi người ai cũng mệt mỏi, vươn vai, đứng dậy duỗi tay, duỗi chân.

Tiểu Ngôn đứng lên khởi xướng:

- Cũng đã năm giờ chiều rồi, mình nghe nói nơi đây có một khu phố gọi là “ phố hoa kiều” buổi tối rất ồn ào, náo nhiệt, hay chúng ta đến đó ăn gì đi, mình đói rồi ruột rồi đây.

Ryan và Akira vỗ tay tán thành. Còn Hà thì sao cũng được.

Đúng như Tiểu Ngôn nói, nơi đây thật nhộn nhịp, rực rỡ. Dưới những đường phố chật hẹp đầy màu sắc, những ngôi nhà, cửa hàng, tiệm ăn mọc lên san sát, tấp nập. Bốn người ghé vào một quán ăn, bên ngoài trang hoàng lộng lẫy, bắt mắt, đèn lồng đỏ treo khắp nơi. Cả bốn cùng gọi món há cảo. Nhìn những cái

bánh với lớp vỏ trong mờ, lấp ló nhân tôm thịt hồng hồng đẹp mắt điểm xuyến chút xanh của hành lá cùng mùi thơm hấp dẫn khiến Bảo Hà thích thú muốn ngay lập tức cho chúng vào miệng, nhưng nhớ đến ánh mắt xem thường của Akira khi nhìn mình ăn mochi :54.jpg::54.jpg::54.jpg;, Bảo Hà trở nên từ tốn hơn. Bảo Hà chăm chú nhìn Akira, trước khi ăn đúng là anh ta mặc niệm gì đó hai phút, rồi mới cầm đũa lên dùng.

Tiểu Ngôn nói là món há cảo có mùi vị không giống như ở Trung Quốc vì nó đã bị “ Nhật hóa” một phần, tuy vậy vẫn ngon vô cùng. Ăn xong, cả đám kéo nhau đi tản bộ. Akira giới thiệu, ở Nhật có rất nhiều phố Hoa kiều, nhưng ở đây là hoành tráng và náo nhiệt nhất. Bước dạo qua các cửa hàng, khu phố từ hẻm nhỏ, đến hẻm lớn, điều Hà ấn tượng đầu tiên là màu sắc rực rỡ trên những bảng hiệu và cả trên tường của những ngôi nhà... Tụi Hà không biết tiếng Trung, Tiểu Ngôn bỗng dưng trở thành thông dịch viên bất đắc dĩ.

Từ ngày đến xứ sở Phù Tang này, lần đầu tiên Hà cảm thấy hạnh phúc, ấm áp đến thế. Tuy bên cạnh không có người thân chăm sóc, nhưng tình bạn thân thiết cũng đủ sưởi ấm trái tim lạnh giá của Bảo Hà.

Một cô bạn Trung Quốc lém lỉnh, hoạt bát. Một anh chàng người Anh vô tư, thoải mái. Một chàng trai người Nhật nguyên tắc, nghiêm túc. Những người này sẽ vẽ nên một bức tranh đầy màu sắc trong hồi ức của Bảo Hà sau này. Về đến phòng, Hà chăm chỉ đọc quyển sách Tiểu Ngôn đưa, mong sao đừng bị rơi vào mũi giáo chờ sẵn của Akira. Càng đọc càng say mê, Hà nghĩ rằng nên văn hóa Nhật Bản đáng để người Nhật tự hào. Nhưng cô cũng yêu đất nước mình, cô yêu những con người bình dị, chất phác hiền hòa nơi đó:59.jpg::59.jpg::59.jpg;, dù người Việt cũng có nhiều thói hư tật xấu cần thay đổi, đó là sự thật không thể bàn cãi. Ví dụ như: người Việt Nam rất cần cù, chăm chỉ nhưng lại dễ thỏa mãn nên tâm lý hưởng thụ còn nặng hay người Việt chúng ta thông minh và có óc sáng tạo song chỉ có tính chất đối phó, thiếu tầm tư duy dài hạn, chủ động... Tính cách người Việt luôn luôn có hai mặt tốt và xấu đi đôi với nhau. Nếu chúng ta phát huy mặt tốt và làm lu mờ mặt xấu trong những tích cách đó thì cả thế giới phải ngưỡng nhìn chúng ta, giống như cả thế giới đều đang hướng về những con người Nhật Bản lúc này. Nằm trần trọc suy nghĩ, cô chìm vào giấc ngủ khi nào cũng không hay.

Cuối cùng, bài báo cáo của nhóm Bảo Hà được cô Akako đánh giá cao, tuy nhiên cũng có một số thiếu sót nhỏ cần chỉnh sửa cho hoàn thiện hơn. Điều đó là món quà quý giá bù đắp xứng đáng cho khoảng thời gian cả đám vui đùa vào làm việc cật lực. Xong một chuyên đề, Bảo Hà cảm thấy như vứt bỏ được cục đá nặng nề. Mai không có tiết lên lớp, tối này cô có thể tự do ngủ thỏa thích. Bảo Hà lười biếng chui vào chiếc chăn bông lim dim đôi mắt, rồi từ từ chìm vào giấc chiêm bao đẹp đẽ.

5. Chương 5: Cú Sốc Tinh Thần

Đang an giấc nồng, điện thoại reo lên từng hồi, Hà với tay bắt máy.

- Alo.

Đầu dây bên kia, giọng Akira vang vang:

- Xuống lầu đi, chúng ta chạy bộ nào.

Bảo Hà tức tối: “Điên chắc, ta đang ngủ ngon, giật đầu dậy kêu chạy bộ là chạy kiểu nào. Đó giờ bốn tiểu thư không thích tập thể dục buổi sáng :11.jpg-6::11.jpg-6::11.jpg-6:” nghĩ vậy, nhưng Hà lại dùng giọng ngọt ngào nhất đáp lại:

- Hôm nay mình cảm thấy hơi mệt:53.jpg:.

Akira tỏ vẻ khinh thường:

- Người Việt cũng thích nói dỗi quá nhỉ?

Hà bỗng dưng ngồi sững dậy, thay quần áo, mang vớ đôi giày, rồi lao ào ra khỏi phòng. Thấy mặt ngái ngủ của Hà, Akira nhún nhún miệng cười.

Vừa chạy theo Akira, Bảo Hà vừa chửi thề “Cái tên Akira chết tiệt, sáng sớm hành hạ ta thế này, lạnh quá. Ta ghét người..aaaaaa:65.jpg::65.jpg”.

Khi mặt trời gọi những tia nắng vàng trong vắt đầu tiên, dịu dàng đậu trên vai Hà, Akira mới chịu quay về. Hà mệt mỏi tới nỗi không còn sức để nói chuyện. Mồ hôi túa ra khắp người, cô ngồi bệt xuống đất, le lưỡi mà thở lấy thở để:6.jpg:. Akira kéo cô đứng dậy mắng:

- Cô muốn chết sao, tập thể dục mệt không được ngồi xuống, nguy hiểm lắm biết không? Ngày đầu tiên chạy, bộ dáng thế này cũng bình thường. Từ từ rồi cô sẽ quen và thấy nó rất tuyệt. Cứ như hôm nay tiếp tục phát huy nhé, lên phòng nghỉ chút, tắm rửa rồi rủ Tiểu Ngôn cùng đi ăn. Bye!

Akira quay về ký túc xá của mình. Hà đứng thẳng người dậy, chống nạnh hai tay:

- Cái gì? Bắt ta ngày nào cũng thức sớm chạy bộ à, nằm mơ chắc.

Hà lếch cái thân tàn tạ không chút sức lực vào phòng. Tiểu Ngôn đã thức từ lúc nào, nhìn bộ dạng của Bảo Hà mà cười ra nước mắt.

- Sao hôm nay có tâm trạng chạy bộ vậy ta?

Hà thiếu não:

- Bị ép buộc, bị thằng cha Akira hành xác:10.jpg:.

-Tập thể dục rất tốt cho sức khỏe, sau này Hà phải cảm ơn Akira nữa đó. Akira đúng là tốt với Hà quá. Mình muốn có người rủ chạy bộ mỗi buổi sáng mà không có nè.

Biết thừa là Tiểu Ngôn đang ghẹo mình. Hà ném nguyên cái gối vào người Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn ném trả lại. Hai người đùa giỡn, tiếng cười vang khắp phòng.

Ryan và Akira đứng đợi Tiểu Ngôn và Bảo Hà dưới ký túc xá Nakamura. Các cô gái đi ngang nhìn hai anh chàng như sinh vật lạ. Ryan mỉm cười giơ tay chào. Các cô gái mắc cỡ, mặt đỏ ửng, chạy vội vào phòng ngại ngùng.

Hôm nay, Akira dẫn cả bọn đi ăn mì Ramen. Hà là người phấn khích hơn hết:

- Woa, mì Ramen, mình thường thấy trong truyện “Thám tử lừng danh Conan”, một vài vụ án có nhắc tới loại mì này. Nó rất ngon, ôi thích quá đi! Có thể sống lại những khoảnh khắc trong truyện rồi. Mấy người có ai đọc Conan chưa? Nếu chưa thì đọc đi nhé, ly kỳ và hấp dẫn đến từng trang giấy...

Hà cứ nói huyền thoại như thế suốt cho đến khi xe buýt dừng lại, cả đám bước xuống xe, tiến thẳng đến tiệm có treo bảng hiệu “Ramen mê ly”. Bốn tô ramen phút chốc được đem ra. Akira nói:

- Trời lạnh, ăn món này là thích hợp nhất đây.

Ryan ăn thử một đĩa:

- Ngon tuyệt!:14.jpg:

Bỗng Hà sững lại khi nghe bàn bên cạnh hai người phụ nữ đang bàn tán vụ một người Việt Nam lấy trộm ô dù trong siêu thị tại Nhật. Sắc mặt Hà sa sầm:10.jpg:, cô bỏ đĩa xuống, lặng lẽ nhìn tô mì ăn dang dở, thốn thốn, nước mắt lăn dài trên má. Ba người nhìn nhau, không biết làm gì. Tiểu Ngôn ra hiệu bảo cả đám rời khỏi đây. Akira nói:

- Ở Nhật rất quý trọng thức ăn, dù là một hạt cơm cũng không thể bỏ.

Nghe vậy, Hà cầm đĩa lên, tiếp tục ăn, nhưng những sợi mì giờ này thật nhạt nhẽo và vô vị.

Trên đường về nhà, cô im lặng không nói một lời, mặc cho Ryan dùng bao nhiêu trò hài hước chỉ mong mua được nụ cười mỹ nhân. Về ký túc xá, Akira kéo tay Hà đến một nơi vắng vẻ, mắng cho cô một trận ra trò:

- Cô đã thấy, đã nghe rồi đó. Một số người Việt ở nước ngoài có hành động xấu như trộm cắp, lấy thức ăn quá nhiều rồi bỏ... Khiến hình ảnh Việt Nam đang dần trở nên xấu xí trong mắt bạn bè quốc tế. Cho nên, cô là một công dân Việt Nam cô phải phấn chấn lên, cô phải biết mình cần làm gì để lấy lại hình ảnh tốt đẹp của đất nước cô.

Hà ngược đôi mắt đắm lệ nhìn Akira nghẹn ngào:

- Nhưng tôi phải làm gì, một mình tôi làm sao cứu vãn được chứ.

Akira cốc đầu cô:

- Ngốc, một giọt nước thấu hiểu cả biển xanh!

Ngộ ra triết lý sâu xa, Hà lau vội nước mắt, mỉm cười, chạy đi, không quên quay lại nói :

- Cảm ơn!

Khi Akira kéo Bảo Hà đi, Tiểu Ngôn có ý ngăn cản vì tâm trạng Hà lúc này đang tệ, sợ Akira lại làm tổn thương tâm hồn cô ấy một lần nữa. Nhưng Ryan lắc đầu ý bảo, để họ đi. Tiểu Ngôn trong phòng đi đi lại lại sốt ruột vô cùng. Khi thấy Bảo Hà quay về, khuôn mặt hớn hớn, vui tươi. Cô mới thở hắt ra nhẹ nhõm.

Lúc những vì sao còn quuyền luyến bầu trời đêm thì Bảo Hà đã thức, khoác áo ấm vào người, mang đôi giày, chạy xuống ký túc xá, đứng đợi Akira. Mười phút sau, Akira đến, nụ cười hài lòng thoáng hiện trên gương mặt của anh. Cứ như thế, sáng nào Bảo Hà cũng thức sớm cùng Akira chạy bộ. Từ từ, cô xem chạy bộ như công việc vệ sinh cá nhân hàng ngày, không thể thiếu.

6. Chương 6: Nữ Anh Hùng

Mấy tuần nay sau giờ học, Bảo Hà không về ký túc xá mà đến chăm sóc những đứa trẻ trong trại trẻ mồ côi, khuyết tật. Có khoảng hơn một trăm em nhỏ sống ở đây. Các em bị cha mẹ bỏ rơi vì lý do hay hoàn cảnh riêng nào đó. Cũng có những em, cha mẹ mất sớm, không người thân nương tựa. Nơi đây là tổ ấm của các em, nơi đây đã cho em mái nhà, cho em ăn, cho em mặc..... Nơi đây cho em tình thương của cả cộng đồng. Mỗi em đều có một hoàn cảnh khác nhau. Hà cảm động nhất là cô bé bị cụt mất một chân trái, tổ chức tình nguyện đã tặng cho em một chân giả để em có thể đi lại như bao người khác. Tuy đi trên một cái chân giả, nhưng em không cảm thấy tự ti và mặc cảm, nụ cười luôn nở trên môi. Hà khâm phục cô bé ấy, tuy còn nhỏ nhưng đã có một sức sống mãnh liệt đến thế. Em như những cây xương rồng sa mạc, dù gặp nghịch cảnh khó khăn đến đâu, cây xương rồng vẫn hiên ngang bám trụ. Hà từng hỏi em:

- Sống ở đây có vui không? Có khi nào em nhớ đến cha, mẹ mình, muốn gặp họ không?

Cô bé vô tư trả lời:

- Các cô, các chú ở đây đều là cha, là mẹ em đó. Em có rất nhiều cha mẹ, bạn bè xung quanh nên em sống rất vui chị ạ..

Hà chỉ biết xoa đầu em khen ngoan, che giấu đôi mắt long lanh, rớm lệ. Hà từng đọc qua một câu danh ngôn của một học giả khuyết danh, người ấy nói như thế này: “Chúng ta đều là những thiên thần chỉ có một chiếc cánh, và ta phải ôm lấy lẫn nhau để học bay”. Bảo Hà thích triết lý đó. Đúng vậy, thiên thần một cánh thì không thể bay, mà bay là quy luật tất yếu của một thiên thần, nếu bay không được thì không thể trở thành một thiên thần hoàn hảo. Con người cũng vậy, để trở thành một con người thực thụ chúng ta phải biết yêu thương lẫn nhau, nếu không có tình yêu, nếu con người sống ghẻ lạnh, đứng đưng thì dù bề ngoài là một con người nhưng bản chất thì không phải.

Trên đường về ký túc xá, Bảo Hà ngâm nga mấy câu thơ của William Arthur Ward:

Lại một năm mới đến...

Lại một năm để sống!

Để xua đi lo lắng, nghi ngờ và sợ hãi,

Để yêu và cười và cho đi

Năm mới tươi sáng này được trao cho tôi

Để sống nhiệt huyết từng ngày...

Để phát triển từng ngày và cố gắng

Nỗ lực hết sức của mình

Tôi được cho cơ hội

Để một lần nữa sửa chữa lại sai lầm,

Để cầu nguyện cho hòa bình, để trồng cây cối

Và để cất tiếng ca vui tươi!

Tâm hồn đang chơi vơi theo những câu thơ đầy ý nghĩa, Hà bỗng hốt hoảng, khi thấy một bé trai đứng giữa đường, khóc lóc gọi “ mẹ ơi...mẹ ơi”, từ xa một chiếc xe ô tô đang lao tới, Bảo Hà không suy nghĩ, vội vã bay ra, kéo nhanh em vào, Hà lăn tròn vài vòng trên đường, rồi ngất đi, máu từ cánh tay Hà, cánh tay đỡ cho em bé đó không bị thương đang chảy rĩ rã . Chiếc xe ô tô dừng lại, hốt hải đưa Hà vào bệnh viện.

Mấy tiếng sau, Hà tỉnh lại, trước mắt cô là một màu trắng xóa. Cô thầm hỏi : “Nơi đây là đâu? Không lẽ mình lên trời rồi sao? Không thể nào, mình chưa thực hiện được ước mơ, mình không thể chết như thế này:50.jpg::50.jpg:”.

Cánh cửa được hé mở, Tiểu Ngôn, Ryan và cả Akira cùng bước vào, đến bên giường Hà ân cần hỏi:

- Nữ anh hùng tỉnh rồi à? Có thấy đau chỗ nào không?

Hà há hốc:

- Mình chưa chết:33.jpg:?

Tiểu Ngôn nheo hai đôi má phúng phính của cô bạn gốc nghệch:

- Bà đâu thể chết như thế được:13.jpg-83:.

Hà hớn hử, cười toe toét. Akira nói:

- Xem ai đến thăm cô nè.

Hà nhìn ra cửa, hai vợ chồng người Nhật dẫn theo cậu bé mình vừa cứu, giờ nhìn kỹ thì cậu ta khoảng chừng bốn, năm tuổi. Trên tay cầm nhiều quà và một bó hoa Lan quân tử xinh đẹp bước vào:

- Cảm ơn cô đã cứu con tôi, tôi không biết lấy gì đền đáp.

Bảo Hà mỉm cười:

- Chuyện nhỏ mà, nếu đổi lại người khác thấy tình cảnh ấy cũng sẽ làm vậy thôi.

Cậu bé dễ thương chạy đến bên Hà tíu tít:

- Chị ơi, chị bớt đau chưa, chị bớt đau mau đi, em dẫn chị đi ăn kem nhe.

Hà nựng má cậu bé rồi nhẹ nhàng nói:

- Được thôi, chị sẽ mau khỏe để em dẫn chị đi ăn.

Bảo Hà cùng hai vợ chồng người Nhật nói chuyện chút xíu, rồi họ xin phép ra về.

Tiểu Ngôn cắm hoa vào lọ. Akira ngồi gọt trái cây. Ryan giành phần đi mua cơm trưa cho “Tiểu anh hùng”.

Căn phòng đang yên lặng, bỗng Ryan chạy vào,hớn hử:

- Đây các bạn, hay gì chưa nào?

Mọi người dừng tay ngơ ngác nhìn Ryan.

Ryan đưa tờ báo giấu sau lưng mình ọi người cùng xem. Trên báo xuất hiện tiêu đề “Cô sinh viên người Việt anh dũng xả thân cứu bé trai người Nhật thoát nguy trong gang tấc” đã gây chấn động. Bảo Hà ôm tờ báo vào lòng nâng niu. Cuối cùng, người Nhật cũng đã bắt đầu nhìn người Việt với một con mắt khác.

Hà cười vui sướng. Akira nói nhỏ vào tai Hà: “Thấy chưa, tôi nói cô sẽ làm được mà, giỏi lắm”. Tiểu Ngôn chạy đến, ôm chầm lấy cô bạn thân

- Mình vui quá đi, mình thật là tự hào khi có một người bạn như Hà. 3q-quan-su-cu-hanh-binh-chon.png 3q-quan-su-cu-hanh-binh-chon.png 3q-quan-su-cu-hanh-binh-chon.png Đêm đó, Bảo Hà không thể chợp mắt được, niềm vui sướng, hạnh phúc đã choáng chỗ của cơn buồn ngủ. Cô nhớ đến lời thăm thì của Akira lúc sáng, tim đập thình thịch, mặt đỏ tươi vì vui sướng.:7.jpg::7.jpg::7.jpg:

7. Chương 7: Cuộc Thi Trang Phục Truyền Thống Các Dân Tộc

Học viện Yokohama mỗi năm đều tổ chức lễ hội dành cho sinh viên, học viên với ý nghĩa thắt chặt tình đoàn kết, tạo ra một sân chơi bổ ích sau những giờ học tập căng thẳng trên lớp. Năm nay, lễ hội có một nét đặc biệt là thi “Trang phục truyền thống các dân tộc”, mỗi người ai muốn dự thi thì đăng ký cho ban tổ chức và chọn ình trang phục truyền thống ấn tượng nhất. Người thắng cuộc là người có phiếu bầu chọn cao nhất. Tất cả sinh viên trong học viện đặc biệt là các cô gái rất thích thú, xếp hàng dài thật dài để đăng ký. Trong đám đông đó có cả Hà và Ngôn.

Ngôn chọn ình chiếc Xường Xám màu hồng phấn, không sang trọng, quý phái như màu đen nhưng nhẹ nhàng và thoát tục, không quyến rũ như màu đỏ nhưng làm người khác phải say đắm. Chiếc áo được may bằng loại tơ lụa thượng hạng, điểm nhấn là một đường chỉ nổi dài, như nụ cười hay nét mặt của thiên sứ. Các họa tiết vòng xoáy liên hoàn của khuy áo mang đậm bản sắc Trung Quốc hay các đường viền tay, gấu, tà áo cũng làm nổi bật phong cách cho người mặc.

Còn Hà nghĩ rằng vẻ đẹp thật sự là vẻ đẹp bình dị, đơn giản không phô trương, cầu kỳ. Nên cô quyết định chọn chiếc Áo Dài màu trắng được may bằng chất liệu voan mềm mại, uyển chuyển, dưới tà áo thêu vài đóa sen hồng. Khi bước đi vô cùng lả lướt, làm cho người xem cảm giác như đang ngắm tiên nữ bay nhẹ nhàng trên hồ “Liên trì”.

Khác với Kimono của Nhật Bản hay Hanbok của Hàn Quốc, chiếc Áo Dài Việt Nam vừa truyền thống lại cũng vừa hiện đại. Chiếc áo dài dường như có phép màu diệu kỳ tôn nét đẹp mọi thân hình. Phần trên ôm sát thân nhưng hai vạt áo lại buông xõa mềm mại trên đôi ống quần rộng. Hai tà xẻ từ trên vòng eo khiến cho người mặc cảm thấy thoải mái, lại tạo dáng thướt tha, tôn vẻ nữ tính, vừa kín kẽ vì toàn thân bao bọc bởi lớp lụa mềm mại, vừa khiêu gợi vì chiếc áo tôn lên vòng eo thon thả của người phụ nữ.

Tà áo dài Việt Nam đã làm thổn thức biết bao trái tim nghệ sĩ trong và ngoài nước, đến nỗi nhạc sĩ Jo Marcel đã cho ra đời ca khúc “Áo dài Việt Nam”

“ Người Việt Nam trong chiếc Áo Dài

Người Việt Nam tha thướt bước về

Vẻ đẹp Việt Nam ngàn đời không phai

Cùng tha thướt bước trên đường của xứ khách

Cùng nắm tay nhau chia sẻ buồn vui

Cùng tiếp tay nhau duy trì nét đẹp

Vẻ đẹp của người Việt Nam...”

Trong cuộc thi này, Hà giới thiệu với bạn bè quốc tế về nét đẹp mộc mạc, đơn sơ, giản dị của tà Áo Dài, qua đó Hà sẽ tuyên truyền nét đẹp văn hóa, nét đẹp tâm hồn trong con người Việt Nam qua phần thi thuyết trình của mình.

. Cô cười khúc khích phía sau cây quạt màu vàng. Nhạc vừa tắt, cũng là lúc Bảo Hà mất dạng sau cánh gà. Ryan quơ tay trước mặt Akira, anh không có phản ứng, tâm trí anh còn bận dỗi theo nơi mà Bảo Hà biến mất. Ryan chỉ còn cách gọi tên bạn mình thật lớn để lấy hồn phách cậu ta về.

- A.....ki.....ra.....aaaaaaaaaaaa

Akira giật bản mình, lau vội những giọt mồ hôi trên trán.

Tiếp theo là phần thi thuyết trình. Như các cuộc thi nhan sắc khác, phần thuyết trình dễ làm người ta nhàm chán và mệt mỏi. Cho- cô gái đại diện xứ sở mặt trời mọc có một phần thuyết trình tương đối hấp dẫn hơn các thí sinh trước. Cho nói rằng : “ Khi nhắc đến Kimono, người ta nghĩ ngay đến xứ sở Phù Tang cùng với hình ảnh người phụ nữ Nhật xinh đẹp, kiêu sa trong vườn hoa anh đào..... Kimono là nét đẹp văn hóa cũng như tinh thần của người Nhật..” giọng nói lưu loát, thánh thoát là thế mạnh của Cho.

Tiếp theo là phần thi mong đợi nhất của Ryan. Tiểu Ngôn bước ra sân khấu, nhìn khắp toàn bộ khán đài, rồi cúi đầu kính chào. Sau đó, cô bước vào phần thi thuyết trình của mình, cô vừa nói, tay vừa múa mai mình họa, làm mọi người hết sức chú ý lắng nghe: “.... Có thể nói Xường Xám tạo ra một thể hệ mỹ nhân hay mỹ nhân tồn tại để tôn vinh Xường xám. Khi người phụ nữ khoác lên mình chiếc Xường xám họ sẽ trở nên cực kỳ quyến rũ. Bạn gái có thể chọn những chiếc Xường xám được cách điệu đơn giản trong những buổi tiệc nhẹ nhàng, chắc chắn các bạn sẽ để lại dấu ấn trong lòng mọi người...” kết thúc phần thi thuyết trình của mình, Tiểu Ngôn nở nụ cười thật tươi, rồi dịu dàng bước vào trong.

Ryan vỗ tay: “ Hay quá, ủng hộ Lưu Hiểu Ngôn”.

Bảo Hà bước ra, ánh mắt diễm tĩnh nhìn lướt qua tất cả mọi người trong khán phòng, cô đồng dạng cất cao giọng nói: “ Cũng giống như tiếng nói , mỗi dân tộc đều có một tiếng nói riêng của mình. Tiếng nói thể hiện chủ quyền, lãnh thổ, sự tồn tại của một quốc gia, một dân tộc. Mất tiếng nói dân tộc, chúng ta sẽ mất tất cả. Người Việt không chỉ có tiếng Việt, mà còn hãnh diện về tà Áo Dài và trân trọng nâng nó lên hàng quốc phục. Năm 1970, tại hội chợ quốc tế Osaka chiếc Áo Dài Việt Nam đã đoạt huy chương vàng về mảng y phục dân tộc. Khách quốc tế phải trầm trồ thán phục trước vẻ đẹp vừa kín đáo vừa e ấp nhưng không kém phần gợi cảm. Nó tôn lên những đường cong mảnh mai của cô gái Việt. Chiếc Áo Dài không chỉ có nét đẹp văn hóa mà ẩn sâu trong nó là nét đẹp về tâm hồn, tính cách của người Việt”. Nói đến đây, cô đưa mắt về phía Akira, mỉm cười như muốn anh lắng nghe phần quan trọng sau đây. Cô tiếp tục : “ Tà Áo Dài tượng trưng cho tứ thân phụ mẫu” vừa nói cô vừa nhẹ nhàng cầm vạt áo lên ọi người cùng ngắm “ Cái yếm che trước ngực cũng giống như phần thân trước của chiếc áo dài tượng trưng cho hình ảnh mẹ ôm ấp con vào lòng. Năm khuy cài nằm cân đối trên năm vị trí cố định, giữ cho chiếc áo ngay thẳng, kín đáo tượng trưng cho năm đạo làm người là: nhân, lễ, nghĩa, trí, tín. Vì thế, chiếc Áo Dài là tâm hồn, là cốt cách của người Việt gửi vào đó... Khi người Việt khoác lên mình chiếc Áo Dài, thì không bao giờ quên nguồn cội, không bao giờ quên đạo lý làm người vốn có từ bao đời nay của ông cha ta...” cả khán phòng, đứng lên vỗ tay như dậy sóng, cả người Nhật, người Anh, hay người Ý... Tất cả hướng về Bảo Hà cũng như hướng về tà Áo Dài Việt Nam ngưỡng mộ và kính phục. Họ không ngờ rằng, chỉ một chiếc áo bé nhỏ thế, nhưng chứa đựng cả tinh túy của người Việt Nam. Đúng vậy, áo dài Việt Nam mang nét đẹp riêng của người Việt Nam, không thể chối cãi. Bảo Hà hạnh phúc, khi đón nhận những tràng pháo tay của mọi người. Hình ảnh kiên cường, mạnh mẽ của Bảo Hà đứng trên sân khấu nói về nét đẹp văn hóa tinh thần người Việt để lại trong lòng Akira bao cảm xúc khó tả, đó có lẽ là ấn tượng mà anh sẽ nhớ mãi suốt cuộc đời. Anh thán phục cô bé nhỏ nhắn nhưng có nghị lực phi thường.

Phần công bố kết quả cũng đến, liệu may mắn sẽ đến với ai. Thời khắc MC từ từ mở phong bì công bố kết quả, cả khán phòng như thót tim, trong lòng mọi người đều đã chọn ình một gương mặt chiến thắng và..... “Giải nhất thuộc về, cô gái đến từ khoa thiết kế thời trang, với chiếc áo Xường xám Trung Quốc, vàng... Chẳng phải ai khác... Lưu Hiểu Ngôn...”. Cả khán phòng chỉ một phần vỗ tay nồng nhiệt, phần còn lại đều hướng về Bảo Hà. Akira cũng hệt hăng vô cùng.

MC tiếp tục: “Nhưng năm nay có một điều đặc biệt là có hai thí sinh cùng phiếu bầu bằng nhau, cho nên giám khảo quyết định dành tặng giải đặc biệt cho thí sinh còn lại.... Trong những bạn nữ xinh đẹp ở đây, ai sẽ là người dành được sự may mắn này, mọi người nghĩ là ai ạ...” đáp lại lời của MC, cả khán đài náo loạn như ong vỡ tổ, đồng thanh cùng gọi tên “ Lâm Ngọc Bảo Hà”... Cuối cùng, MC cũng công bố, người đoạt giải đặc biệt trang phục truyền thống năm nay cũng đến từ khoa thiết kế thời trang,

cô bạn nhỏ nhắn người Việt, Lâm Ngọc Bảo Hà”. Mọi người chạy ào đến ôm cô, cô vỡ òa trong niềm xúc động.

8. Chương 8: Quay Về Miền Sông Nước Quê Hương

Sau cuộc thi “Trang phục truyền thống” Khoa thiết kế thời trang bỗng nhiên nổi lên như một hiện tượng. Bảo Hà và Tiểu Ngôn trở thành tâm điểm chú ý của các chàng trai. Những lá thư tỏ tình, ngưỡng mộ cứ gửi tới tấp đến hai cô gái, thế nhưng không có lá thư nào thực sự rơi vào tay của Hà và Ngôn. Tất cả đều bị Akira và Ryan chặn lại tiêu hủy.

Chớp mắt, mùa hè cũng đến, Bảo Hà mời Ryan, Tiểu Ngôn cùng Akira đến thăm đất nước của cô. Ai nấy mang trong lòng tinh thần khám phá mãnh liệt, thế là cả bốn vác ba lô lên và đi.

Bảo Hà sống ở Thành phố Cần Thơ một trong các đô thị lớn nhất cả nước. Cần Thơ nằm ở miền Tây Nam Bộ, được thiên nhiên ưu ái ban mưa thuận gió hòa. Là đất lành cho cây trái xum xuê trĩu quả, đồng ruộng mênh mông, bát ngát....

Ryan, Tiểu Ngôn và Akira được Bảo Hà dẫn đi tham quan công viên Ninh Kiều hay còn gọi là Bến Ninh Kiều. Tiểu Ngôn như con chim nhỏ bay khỏi lồng son, chạy tung tăng khắp nơi. Tiểu Ngôn cảm thấy bến Ninh Kiều phong cảnh thật hữu tình và nên thơ. Những rặng liễu như cô gái mười tám, e lệ xòa tóc bên dòng nước. Ryan ấn tượng với bức tượng Hồ Chí Minh vĩ đại cao lớn, sừng sững đứng nghiêm trang giữa trung tâm công viên, Bác nở nụ cười hiền hòa nhìn con cháu mình hưởng cuộc sống ấm no, hạnh phúc. Còn Akira cảm thấy những gì mình nghĩ về đất nước, con người Việt Nam không hoàn toàn đúng. Anh thấy nổi bật trong tính cách của người Cần Thơ là cởi mở, năng động, hào hiệp và nghĩa tình. Họ rất dễ tiếp xúc. Khi nói chuyện với họ, anh cảm thấy rất vui (Mặc dù anh không trực tiếp nói chuyện mà cần Bảo Hà phiên dịch). Khi đi tham quan chợ nổi Cái Răng- Chợ buôn bán trên sông, một nét sinh hoạt đặc trưng của văn hóa Nam Bộ, anh được một chị bán trái cây, tặng cho hai trái bưởi Rời thì, kỳ nghỉ hè cũng trôi qua rất nhanh, cả đám phải chuẩn bị quay về học viện Yokohama. Giây phút chia tay, ai cũng bồi hồi xúc động, hứa sẽ quay lại để leo cây dừa, chèo xuồng và vui chơi với tụi nhỏ trong xóm.... Nhìn những món quà giản dị, đậm chất thôn quê mà bà con hàng xóm biếu tặng cả bốn làm quà, Ryan và Akira phải quay mặt chỗ khác lau nước mắt, còn Tiểu Ngôn thì ôm chầm lấy các cô, các bác cảm ơn rồi rút vì đã inh một mùa hè sôi động như thế này.

Không biết từ lúc nào, nơi đây đã gieo vào lòng Akira một tình cảm đặc biệt. Anh không nỡ rời xa những con người chân chất, hiền hòa. Anh không nỡ rời xa công viên Ninh Kiều, ngày ngày, cùng Bảo Hà, Ryan, Tiểu Ngôn tản bộ. Cuộc sống tĩnh lặng, êm đềm hiền hòa như nước sông Hậu ở làng quê Việt Nam mãi mãi trong trái tim Akira. Anh nói với Bảo Hà, sẽ cùng Bảo Hà về thăm nơi đây nhiều lần nữa. Bảo Hà gật đầu mỉm cười.

9. Chương 9: Thực Thi Kế Hoạch

Bảo Hà được một công ty thời trang mời làm người mẫu. Bảo Hà rất thích công việc này, nhưng Akira lại ngăn cản dữ dội. Anh bảo rằng, năm cuối nên tập trung vào việc học, không được xao nhãng. Bảo Hà thì nhất quyết muốn đi làm thêm, cô nói mình biết cách sắp xếp thời gian thích hợp, sẽ không bỏ bê việc học.

Nhưng công việc làm người mẫu không dễ dàng như Bảo Hà từng nghĩ. Thời gian cô ở công ty còn nhiều hơn cô ở trên lớp, đến tối về phòng chỉ còn biết lăn ra ngủ li bì. Tiểu Ngôn đã nhiều lần khuyên Hà từ bỏ công việc này đi. Nhưng Bảo Hà nói sẽ cố gắng làm hết tháng, nhận lương rồi sẽ xin nghỉ.

Cô Akako năm nay cũng giao chuyên đề cho sinh viên làm, nhưng mỗi người làm một chuyên đề. Đến thời hạn nộp bài, Bảo Hà không thể làm kịp tiến độ. Kết quả, bài báo cáo của cô tệ nhất lớp, cô Akako phải gọi lên nhắc nhở. Tin này đến tai Akira, Akira tức giận vô cùng, liền hẹn Bảo Hà ra nói chuyện:

- Cô thấy kết quả bài báo cáo của mình chưa? Cô nói cô biết sắp xếp thời gian, cô không xao lãng việc học, không xao lãng việc học mà thế này sao?

Bảo Hà ngồi trên băng ghế trong công viên, đầu gục xuống, hai tay bịch lỗ tai như không muốn nghe những lời phàn nàn chế giễu của Akira. Nhưng Akira vẫn cứ nói, anh phải đưa Bảo Hà về quỹ đạo đích thực của mình.

- Cô hãy nhớ lại, mục đích mình đến đây là gì, chẳng phải cô có ước mơ tạo ra một tác phẩm nghệ thuật làm mọi người phải ngưỡng mộ, chẳng phải cô đã từng khóc khi nghe người ta chế giễu người Việt Nam sao. Cô hãy suy nghĩ đi, nếu cô vẫn cứ như con thiêu thân lao đầu vào lửa như thế mãi, tôi cũng đành bó tay.

Nói rồi, Akira bỏ đi, để lại Bảo Hà một mình trong đêm khuya tĩnh lặng. Bảo Hà suy nghĩ: “Mình đang làm gì vậy? Mình đã bị đồng tiền làm mờ mắt mà quên đi ước mơ từ nhỏ của mình rồi sao”

Mưa... Trời đã đổ cơn mưa... Lạnh lẽo vô cùng. Từng hạt mưa tấp vào mặt, vào mắt Hà. Mưa và nước mắt Bảo Hà hòa nguyện vào nhau.

Tiểu Ngôn nhìn ra ngoài, trời đang mưa rất lớn, nhưng Bảo Hà vẫn chưa chịu về, điện thoại cô ấy bỏ ở nhà. Tiểu Ngôn dự định gọi cho Akira nhưng Bảo Hà đã về. Cô ướt như chuột lột, đầu tóc rũ rượi. Tiểu Ngôn lo lắng, lấy khăn cho Bảo Hà lau người. Nhìn bạn mình thế này, Tiểu Ngôn rất đau lòng.

Hôm sau, Hà bị cảm, Tiểu Ngôn đã báo cho Akira biết. Anh lo lắng nhưng nhất quyết không đến thăm cô. Ryan và Tiểu Ngôn chăm sóc Bảo Hà suốt một tuần lễ. Bảo Hà khỏe lại, tinh thần phần chấn hơn. Trong khoảng thời gian ngã bệnh, cô đã ngộ ra nhiều điều. Đúng là mình đã sai, cô quyết định không làm người mẫu nữa mà chuyên tâm vào việc học. Cô biết Akira không đến thăm mình suốt một tuần qua. Đúng, Akira đã bỏ mặc cô rồi, anh đã chán ghét một đứa cứng đầu, ngốc nghếch như cô.

Vừa khỏi bệnh, Bảo Hà lao vào việc học, cô cày ngày cày đêm đến nỗi Tiểu Ngôn phải quát mắng, Bảo Hà mới chịu nghỉ ngơi.

Ngôn và Ryan quyết định tổ chức một buổi picnic để Hà và Akira có thể làm hòa lại.

Chủ nhật hôm ấy, cả đám vào rừng nơi có con suối róc rách chảy qua, cắm trại, nướng thức ăn.

Lúc đầu, Tiểu Ngôn phân công Bảo Hà và Akira đi kiếm củi nhóm lửa, mình và Ryan sẽ chịu trách nhiệm ra suối bắt cá. Nhưng Hà dùng dằng không chịu.

Cuối cùng, Tiểu Ngôn và Akira một nhóm, Hà và Ryan một nhóm. Ngồi trên bờ nhóm lửa, nhìn Hà và Ryan nô đùa, té nước dưới suối, lòng Akira nóng như lửa đốt. Hôm sau, Ryan hẹn Bảo Hà đi chơi. Hai người đang cười cười nói nói trong quán ăn nhanh thì bất gặp Tiểu Ngôn và Akira cũng đang bước vào tình tứ. Bảo Hà và Akira nhìn nhau, tóe lửa. Thấy Akira, Bảo Hà bỗng thân mật với Ryan như cặp tình nhân đang yêu nhau. Akira cũng không vừa, bạo dạng nắm tay Tiểu Ngôn bước lên ngang đến trước bàn hai người đang ngồi:

- Chào, trùng hợp quá nhỉ?

Ryan cũng nở nụ cười thân thiện:

- Oh, thật là có duyên....

Cứ như thế, Hà và Akira vô tình rơi vào cái bẫy mà Ryan và Tiểu Ngôn cố tình giăng ra. Số phận hai con cá nhỏ này sẽ thế nào?

10. Chương 10:

Thời gian không còn nhiều, Bảo Hà đang ráo riết tìm kiếm chủ đề cho luận văn tốt nghiệp của mình. Nhưng trong đầu cô trống rỗng, không có nổi một ý tưởng. Cô ngồi nhớ lại khoảng thời gian mình và Akira bên nhau. Lúc đó, mình thật trẻ con và vô tư, Akira tuy thường hay la mắng cô, nhưng điều đó chứng tỏ anh ta quan tâm cô. Cô và Akira còn cùng nhau chạy thể dục mỗi buổi sáng, cùng ngồi ngắm bình minh lên... Cô cảm thấy mình đã thay đổi rất nhiều tất cả cũng nhờ Akira...

Bỗng nhiên, trong đầu cô lóe lên một ý tưởng hay: “Áo Dài và Kimono, mình và Akira, ... Việt Nam- Nhật Bản”

Bảo Hà nhảy cẫng lên: “Yeah... Ta có chủ đề cho luận văn tốt nghiệp rồi, hay quá”. Thấy Tiểu Ngôn vừa về, cô chạy lại ôm chầm lấy người bạn thân cười khanh khách. Tiểu Ngôn ngờ ngác không biết trời trăng gì cả.

Bảo Hà nhớ đến Kyoto, nhớ lúc cô và Akira đi tìm cảm nhận cho chủ đề “Mùa thu Nhật Bản”, lần đó cô chơi chưa đã. Cô chưa thăm thú hết các danh lam thắng cảnh. Cô quyết định sẽ quay lại đó, nhưng lần này chỉ có một mình độc hành.

Năm nay, cô đến Kyoto cũng vào mùa thu, những chiếc lá phong đã ngả màu vàng, màu đỏ như ngọn lửa chỉ đường cho du khách thập phương đến đây chiêm ngưỡng.

Bảo Hà tìm đến Kim Cúc Tự, đứng ngắm ngôi chùa soi mình trên dòng nước. Năm ngoái, Akira đã chụp một tấm ảnh lúc cô đứng trên cây cầu rợp bóng lá phong bay. Bây giờ, cô cũng đang đứng trên cây cầu này nhưng chỉ một mình cô đơn. Một cơn gió thổi qua, từng chiếc lá phong rơi lả chã xuống hồ. Bảo Hà với tay hứng lấy một chiếc lá. Nhìn lá mà nhớ đến người da diết. Cô lau những giọt nước mắt lấp lánh trên hàng mi. Ngẩng đầu lên, Akira đứng ngay đầu cầu từ khi nào. Phút bối rối, hai người nhìn nhau chẳng nói nên lời, lòng tái tê. Anh bước từng bước đến gần cô. Cô cũng bước từng bước về phía anh, nhưng cả hai lướt qua nhau như người xa lạ. Akira nắm chắc hai bàn tay, ngửa mặt lên trời cất lên tiếng hát, lời bài hát như nỗi lòng của anh gửi đến Bảo Hà:

“Nhanh hơn cả tình yêu hay sức hút. Cuộc gặp gỡ tình cờ với em, đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời anh. Và anh đã yêu... Cuộc gặp đó đơn giản chỉ trong thoáng chốc. Nhưng sao giờ đây lại đè nặng trái tim anh? Những cuộc chia ly luôn khiến người ta càng luôn khao khát kiếm tìm tình yêu. Bao đêm nước mắt hoen mi, sao đôi ta lại quay lưng, chia đôi ngã, sao không đến được với nhau?” (Yume no shizuku).

Bảo Hà sững lại, sau đó tiếp tục lặng lẽ rời đi, lá phong rơi càng ngày càng nhiều, phất chốc, đổ rục một khoảng trời.

Cả khán phòng chìm trong tĩnh lặng vài phút và sau đó là tiếng vỗ tay vang lên từng hồi. Thầy hiệu trưởng hài lòng gật gù. Ngồi dưới hàng ghế khán giả, Bảo Hà đã nghe tất cả, và cũng đã biết Akira đang nói đến ai. Nhưng cô không phản ứng gì, vì tiếp theo là phần báo cáo của cô, cô cần phải thực bình tĩnh.

Bộ sưu tập của Bảo Hà mang tên “Tà Áo Dài hương sắc hoa Sakura”. Cái tên nghe rất lạ lùng, mọi người trầm ngâm suy nghĩ: “Áo Dài và hoa Sakura thì có liên quan gì nhau”. Không đợi mọi người chờ lâu, những bộ trang phục được thiết kế công phu bắt đầu từ từ được trình chiếu. Cả khán phòng há hốc, bất ngờ và cảm thấy thật tuyệt. Đó là chiếc Áo Dài Việt Nam có phần trên được cách điệu theo phong cách Nhật Bản, nhưng không làm mất đi nét đẹp truyền thống vốn có của nó. Cô nói rằng: “Văn hóa Nhật Bản rất đáng tự hào, Văn hóa Việt Nam cũng đẹp đẽ vô cùng, cho nên chúng tôi sẽ học hỏi có chọn lọc những cái đẹp, cái hay của nước bạn để đem về áp dụng cho nước nhà. Cũng giống như bộ thiết kế này, tôi sử dụng hương sắc hoa Sakura của các bạn tô điểm cho chiếc Áo Dài chúng tôi hoàn mỹ, xinh đẹp hơn”.

Cô Akako đặt câu hỏi:

- Do đâu mà em có một ý tưởng kết hợp hay như thế?

Bảo Hà trầm ngâm vài giây, rồi nhìn về phía Akira trả lời: “Do một người, người ấy đã làm em thay đổi rất nhiều, anh ta là người Nhật, còn em là người Việt. Sự hòa hợp giữa tà Áo Dài và hoa Sakura cũng là hy vọng tình yêu của em và anh ấy sẽ đẹp như thế”.

Mọi người đứng dậy vỗ tay, kể cả Akira và ban giám khảo. Thầy hiệu trưởng nói:

- Em là người Việt Nam đầu tiên làm tôi bất ngờ, làm tốt lắm cô bé.

Akira nhìn Hà mỉm cười, ánh mắt chan chứa yêu thương.

11. Chương 11: Lời Thề Ước Dưới Tán Hoa Anh Đào

Một tháng sau, kết quả tốt nghiệp đã có, Ryan và Tiểu Ngôn được loại khá, nhiều đó cũng đủ để hai người ôm nhau nhảy tung tăng. Akira và Bảo Hà được loại xuất sắc. Phút giây xem kết quả, Bảo Hà đã khóc vì hạnh phúc. Bộ thiết kế của Bảo Hà nhanh chóng lan tỏa khắp thế giới. Cô được các chuyên gia thời trang đánh giá cao về tài năng lẫn óc sáng tạo. Các công ty nước ngoài gửi lời mời tới tập đến cô. Trong đó, có những nhãn hiệu nổi tiếng ở Ý. Bảo Hà biết Ý là quê hương của những nhà thiết kế, những thiết kế của họ có tầm ảnh hưởng toàn cầu, cô quyết định đến Ý để lập nghiệp, học hỏi thêm kinh nghiệm. Trước khi chia tay, cả nhóm tổ chức một chuyến du ngoạn đến Tokyo, tham gia lễ hội hoa anh đào.

Đêm đó, trong ký túc xá Nakamura, Bảo Hà ngồi bó gối trên giường, sụt sùi khóc. Tiểu Ngôn đang chuẩn bị đồ cho buổi thưởng hoa ngày mai lo lắng, nháy xuống hỏi:

- Hà sao thế? Nhớ nhà à?

Bảo Hà như mèo con, ngược đôi mắt long lanh nhìn Tiểu Ngôn, rồi ôm chầm lấy cô bạn thân thủ thủ:

- Mình hối hận lắm, phải chi mình đừng cứng đầu, phải chi mình ngoan hơn, thì Akira đã không từ bỏ mình như thế. Nhìn thấy hai người hạnh phúc, tay trong tay như thế, mình cảm thấy rất buồn, thật sự mình đã yêu cậu ấy mất rồi, nhưng mình cũng chúc phúc cho bạn và Akira mãi mãi bên nhau. Khi mình đi rồi, hai người không được quên đứa bạn ngốc nghếch này đâu đó.

Tiểu Ngôn bất giác cũng khóc, nước mắt tuôn rơi, càng ngày càng nhiều, ôm siết lấy Hà tự thú:

- Cuối cùng, Hà cũng nhận ra tình cảm thật của mình rồi, mình cũng không còn gì phải che giấu. Thật ra.... mình và Akira.....

Nói đến đây, Tiểu Ngôn ngừng lại, tim Hà đập thành thịch, sốt ruột:

- Hai người làm sao?

Tiểu Ngôn cười "Hi...hì..":

- Không có gì cả, Akira chỉ mượn mình chọc tức bạn thôi. Mình đã có "ý trung nhân" rồi!

Bảo Hà như không tin vào tai mình, nắm cánh tay Tiểu Ngôn lắc mạnh dữ dội:

- Thật chứ, Ngôn không gạt mình?

Tiểu Ngôn kêu khổ:

- Bạn lắc một hồi, là cánh tay mình một nơi, Tiểu Ngôn này một ngã luôn. Đó chỉ là kế hoạch của mình và Ryan lập ra để hai con thỏ ngốc nghếch như cậu và Akira nhận ra tình cảm chôn sâu trong lòng mình thôi, giờ hai người đã chịu thừa nhận, Ngôn còn lừa gạt làm gì nữa.

Hà buông cánh tay Ngôn, vui sướng, nhảy tung tăng khắp phòng. Ngôn lắc đầu cười khổ.

Bỗng Hà quay lại thắc mắc:

- Ý trung nhân của Ngôn là ai thế?

Tiểu Ngôn tỏ ra bí mật, đưa ngón tay lên miệng:

- Suyt, không nói cho bạn biết!

Hà rượt theo Ngôn :

- Nói mau, nói mau...

Tiểu Ngôn chạy phía trước ngoái đầu lại:

- Không bao giờ! Không bao giờ...

Hai cô bạn cứ thế chạy loạn xạ khắp khu ký túc xá.

Tại ký túc xá Keigakusha.

Akira với khuôn mặt u sầu, bước đến bên giường Ryan:

- Mai có thể là ngày tụ họp cuối cùng của cả bọn. Không biết rồi đây, có còn gặp lại đông đủ như thế này không? Nên mình có nhiều chuyện muốn nói với ông.

Ryan cười nói:

- Làm gì nghiêm trọng dữ vậy, chúng ta còn nhiều cơ hội để tụ họp cơ mà, ngốc quá.

Dường như không để ý đến những lời bạn nói, Akira tiếp tục dòng cảm xúc của mình:

- Điều mình muốn nói với Ryan là... Hãy chăm sóc tốt cho Hà, chúc hai người hạnh phúc... Nói xong Akira trực đứng dậy và đi nhưng Ryan đã kịp lên tiếng:

- Chờ đã, Akira đang nói đến Hà nào? Bạn gái mình đâu ai tên Hà?

Akira quay lại, đôi mắt ngu ngơ.

Ryan đứng dậy, cười nói:

- Mình và Hà chỉ là bạn, Hà mượn mình chộc tức Akira nhà cậu thôi, thông minh cả đời nhưng ngốc một giờ .. nhém xú cũng đã hối hận suốt đời rồi.

Akira “đờ” ra năm phút, mới vỡ lẽ, đôi mắt xuất hiện nhiều tia hy vọng và vui sướng, liền cốc đầu ông bạn chung phòng:

- Dám ” troll” ta một vố đau đớn thế này, giỏi lắm.

Ryan ôm đầu phân trần:

- Không cảm ơn còn hành hạ ta, không nhờ ta, người giờ đây vẫn còn ngu muội chưa biết người mình thực sự yêu là ai kia.

Akira hạnh phúc ngập tràn.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ao-dai-huong-sac-hoa-sakura>